

“No podem competir en precarietat laboral amb el Marroc o Tunísia”

Quins punts d'una possible reforma laboral són irrenunciables per a CCOO?

—D'entrada, no entenem que la reforma laboral sigui un element prioritari per a superar la situació de crisi econòmica. No estem en disposició d'obrir el meló de la reforma. Hem deixat clar, tant al govern com als empresaris, que nosaltres no volem parlar de l'acomiadament ni de noves formes contractuals. Entenem que els problemes del mercat laboral no són aquests. En el cas de l'acomiadament, les propostes que fa la patronal van en la línia d'un acomiadament més lliure, més fàcil i en mans exclusives de l'empresari. Aquesta no és la solució. Encara generaria més destrucció d'ocupació. I tampoc no resolen res les noves fórmules contractuals. Ells parlen d'un contracte de tres anys, amb indemnització variable. Tampoc no cal. Cal controlar que l'autorització dels contractes actualment en vigor no es faci amb frau de llei, com passa amb els contractes temporals. S'utilitza la temporalitat de manera fraudulenta. La llei no permet que es faci servir la temporalitat per a feines fixes i, malauradament, això passa. Cal reclamar que l'autoritat laboral ho controli.

—Com és, aquest ús fraudulent?

—Ens trobem que hi ha feines que tenen molta rotació. Contracten treballadors per a mig any i després els canvien, de manera que no puguin encadenar contractes i la normativa els obligui a fer-los estables. Però sí que són feines continuades, que formen part del procés de producció d'aquella empresa i legalment no es podrien cobrir de manera temporal: pot haver-hi un període de prova, però després hauria d'haver-hi estabilitat, en aquell

Joan Carles Gallego (Barcelona, 1954), secretari general de CCOO de Catalunya, afirma que l'actual mercat laboral no és culpable de la crisi, perquè és exactament el mateix que el dels anys de creixement.

lloc de feina. Això caldria corregir-ho. Per tant, introduir més formes de contractació és introduir més elements de disbaixa a la legislació laboral. Ja tenim formes laborals excessives i precisament no ajuden a tenir un mercat de treball més estable. La qualitat i l'estabilitat de l'ocupació és la peça fonamental per a canviar el patró de creixement i tenir una economia més sòlida i competitiva, perquè es pot innovar i aprofitar el coneixement de les persones per fer canvis organitzatius i del producte. En la mesura que tenim un mercat de treball més flexible, no ajudem a fer de la nostra economia un mercat competitiu en l'economia internacional. Si volem mercats precaris, n'hi ha al Marroc i a Tunísia, que seran més competitius que els nostres. No podem competir en precarietat laboral com volen alguns sectors empresarials; hem de competir en coneixement, en qualitat de producte, en canvis organitzatius, en capacitat exportadora, en internacionalització...

—Però en uns altres països europeus, com ara Alemanya o França, unes lleis laborals més laxes han estat un ajut...

—A Alemanya o França no tenen un mercat laboral més flexible des del punt de vista dels tipus contractuals, sinó que hi funcionen millor els mecanismes de negociació col·lectiva, cosa que permet, per exemple, que ara mateix a Alemanya hi hagi més de 500.000 persones que fan reducció de jornada. Fan reducció de jornada perquè, a través de la negociació col·lectiva, els comitès d'empresa, els representants dels treballadors, han disposat de tota la informació i han pogut participar, conjuntament amb els empresaris, a definir les necessitats per a fer viable la continuïtat de l'empresa i han pogut pactar aquestes fórmules. Malauradament, aquí s'ha utilitzat una altra via, la del simple acomiadament: expulsar la gent del sistema productiu, deixar-la sense feina. I tot això deprimeix encara més l'economia. A França o a Alemanya no hi ha la inestabilitat que hi ha al mercat laboral de Catalunya o d'Espanya. Aquí els nivells de temporalitat són molt elevats, entre 7 i 8 punts per sobre de la mitjana europea. Si a la UE hi ha més estabilitat i se'n surten millor, deu ser que l'estabilitat dona més suport a la solidesa de l'economia: perquè és més competitiva, perquè els treballadors s'impliquen més en els processos productius, perquè té més coneixement, innovació, etc.

—Així es resol la crisi econòmica?

—És que aquesta crisi es basa en mancances de l'estructura econòmica pels desequilibris sectorials sobre els quals es va sustentar el creixement econòmic. L'economia s'ha basat en la construcció i el turisme, sectors que han tingut nivells de productivitat baixos, i el creixement econòmic ha recolzat en una gran quantitat de persones en aquests sectors. La crisi d'aquests sectors ha destruït molta ocupació i ha produït una baixada del consum. Tot plegat, també lligat a la crisi financera internacional. La resta de sectors econòmics han estat afectats per aquesta baixada de consum: l'automoció, els béns d'equip, els electrodomèstics, etc. Però tot això no ha passat pel fet de tenir un mercat de treball rígid, perquè en els anys de

creixement econòmic teníem el mateix mercat de treball que ara. Si hi ha tanta destrucció d'ocupació és perquè han estat sectors sobredimensionats: el sector de la construcció ocupava, de mitjana, un 8% més de població activa que la mitjana europea. Vol dir que el sector feia més habitatge residencial del que podia absorbir el país. Part d'aquesta construcció d'habitatge tenia més objectiu especulatiu que no pas de donar satisfacció a la necessitat de les persones, la majoria de les quals no podien comprar-se'l. I difícilment la construcció podrà absorbir una altra vegada aquest 8% de mitjana i s'haurà de situar en els nivells europeus.

—**Quan dieu que la construcció no podrà recuperar el percentatge de població activa que ocupava, no assumiu com a fatídica aquests desocupació?**

—Ja hi ha hagut una destrucció important d'ocupació en aquest sector. Difícilment es reactivarà per a ocupar tota aquesta població, entre més raons perquè els nivells de construcció d'habitatges s'hauran de posar a uns nivells més raonables.

—**Queda clar que la construcció no és la solució.**

—Cal generar noves activitats econòmiques i productives, impulsar nous sectors que permetin de canviar el model de creixement i que incorporin més valor afegit a la producció. Si creiem que podem abordar aquest repte amb un mercat de treball precari i de baixos costos laborals, ens posarem a competir amb els països del nord d'Àfrica, que ja són precaris i tenen pocs costos laborals. I sempre hi haurà algun país que tindrà un mercat més precari. Hi ha àmbits en els quals podem ser molt competitius: des del sector de les energies renovables, que és de futur, al biotecnològic o als canvis que es fan en el sector de l'automoció per intentar avançar-nos en els processos d'innovació tecnològica que es produeixen. Reclamem una forta intervenció dels poders públics per fer això: caldrà intervenció pública per a reactivar l'economia, per a garantir la protecció social, per a impulsar l'educació, la innovació, la recerca, les infraestructures...

—**Amb ajudes de les administracions a les empreses que facin innovació?**

“En quinze anys s’han fet reformes fiscals regressives que han permès que les grans fortunes puguin desgravar i gaudeixin de figures impositives que els són més amables.”

—Exacte. Proposem ajuts directes en aquells sectors viables en mercat i producte i que es comprometin a reinvertir una part dels beneficis en recerca i en ocupació de qualitat. Que hi hagi una certa capacitat d'incentivar determinades línies de treball. No es poden donar recursos públics a qualsevol empresa. S'han de donar a les empreses que tenen projecte i, a més, és un projecte sostenible des del punt de vista de l'ocupació i de producte amb futur. No es tracta de donar ajuts perquè tanquin. Això no ho beneïrem.

—**I d'on surten els diners?**

—El sector públic ha de tenir recursos per a fer això i, per tant, és inevitable una reforma fiscal que en garanteixi. Però això s'ha de fer de forma equitativa, tot girant els aspectes regressius que té el nostre sistema fiscal. Cal fer reformes fiscals que augmentin els ingressos, però que siguin progressius i no siguem els treballadors els qui paguem el cost de reactivar l'economia.

—**Creieu que la pujada d'impostos la pagaran els rics, com afirma Rodríguez Zapatero?**

—Creiem que els darrers quinze anys s'han fet unes reformes fiscals regressives que han permès que les grans fortunes puguin desgravar, tinguin figures impositives que els són més amables i, per contra, els sectors treballadors hem tingut una pressió fiscal sostinguda i mantinguda durant tot el temps. El nostre sistema fiscal s'ha fet més regressiu, més injust, menys equitatiu i no ha cobert ni la suficiència d'ingressos per part de l'estat ni l'equitat, ni ha ajudat a redistribuir la riquesa. Ara és el moment de canviar això i fer una reforma que garanteixi que les grans fortunes contribueixin a la suficiència de recursos que necessitem.

—Com?

—Cal intervenir sobre les societats d'inversió col·lectiva que tributen a l'1% en comptes del 25% o el 35% que tributen les societats. Cal intervenir sobre les rendes de capital. Hi ha la contradicció que si tu tens 50.000 euros d'ingressos per rendes de capital, en pagues el 18%, però si ingresses 50.000 euros pel treball, en pagues un 43%. Això és injust. Les rendes de capital haurien de tenir un altre tractament. S'hauria de mantenir l'impost de patrimoni per a les grans fortunes.

—La majoria d'aquestes competències corresponen a l'estat. Què demaneu a la Generalitat?

—En un estat quasi-federal com és aquest en què vivim —on hi ha un repartiment de competències entre els diversos nivells de govern—, a cada àmbit li pertoca una responsabilitat. Al govern de la Generalitat de Catalunya li demanem polítiques concretes que ajudin a reactivar l'economia i que garanteixin més cohesió social a les famílies. El govern de la Generalitat té camp d'intervenció aprofundint l'autogovern, donant respostes més properes als problemes concrets que tenim a Catalunya, complementant polítiques estatals i europees. Té camp d'intervenció en polítiques d'ocupació fins a millorar l'oferta de formació, i pot fer coses en polítiques sectorials i industrials, millorant els ajuts als sectors amb més futur, fent servir l'Institut Català de Finances com una via de finançament selectiu.

Àlex Milian

Si el govern espanyol fa costat als sindicats és perquè les “nostres propostes són més raonables”. És la tesi de Conrado Hernández (Quart de Poblet, Horta, 1959), secretari general de la UGT al País Valencià, que creu que cal aprofitar la crisi per crear ocupació “amb visió de futur”.

“Cal una reforma empresarial”

El vostre ascens al capdavant de l'organització s'ha escaigut amb una etapa complicada. La crisi posa de manifest que aquest model econòmic no funcionava. Cal una reforma laboral?

—Si cal una reforma laboral és per a estabilitzar la feina i donar més sentit a la formació i la contractació estable. Si de cas, és més necessària una reforma empresarial. Els empresaris haurien de considerar de tenir un concepte empresarial més reformista, és a dir, un sector empresarial molt més consolidat i no l'amalgama que tenim ara. Siga com siga, qual-sevol reforma hauria de conduir a més estabilitat dels contractes. Els llocs de feina que ara es van destruint són conseqüència dels alts índexs de temporalitat.

—La patronal diu que us negueu a fer cap reforma, i que així no es pot començar a negociar. Això és cert?

—Nosaltres ens neguem a negociar una reforma laboral en els termes que ells volen. Ells volen més precarietat i acomiadaments més barats. La darrera proposta abans de l'estiu fou el famós contracte de crisi, que era molt innovador, però que és ben ranci. És evident que si volem abordar el mercat laboral cal caminar cap a més estabilitat, cap a la potenciació de la formació i, si de cas, estudiar mecanismes de flexibilitat a les empreses.

—En quin sentit “flexibilitat a les empreses”?

—Entrar al mercat laboral i eixir-ne és molt fàcil amb l'amalgama de contractes temporals que tenim. Hi ha una modalitat d'acomiadament que són 45 dies per any treballat, per al comiat improcedent, però també hi ha una altra modalitat que són 33 dies per any. Però, a banda, molts expedients de regulació d'ocupació [ERO] es presenten amb indemnitzacions de 20 dies per any. I hi ha contractes temporals que preveuen 8 dies per any! Per tant, entrar al mercat laboral i eixir-ne és fàcil. El problema és dins del mercat. Si volem millorar la productivitat i l'eficiència de les empreses, ho hem de fer dins del marc de l'empresa. Això vol dir que els sindicats hem d'estar als llocs de decisió de la companyia i hem de tenir tant informació com coparticipació en la presa de decisions. Si els treballadors no disposen de tota la informació no poden entendre la necessitat de flexibilitzar horaris, de fer rotacions als llocs de feina, de resituar-se en un altre lloc...

—La patronal diu que a Espanya hi ha l'acomiadament més car de tot Europa.

—Això és mentida. Les indemnitzacions de 45 dies per any treballat i les de 33 són molt poc habituals. La majoria d'ERO que ens arriben al sindicat sense acord entre el comitè